

Mentovics Éva

Varázslat jár...

Karácsonyi és téli mesék, versek,
mondókák, találós kérdések

Tényi Katalin illusztrációival

© Mentovics Éva, 2024
© Novum Könyvklub, 2024

ISBN 978-615-6764-11-9

A kiadó a kiadói jogot fenntartja. A kiadó írásbeli hozzájárulása nélkül sem a teljes mű,
sem annak része semmiféle formában nem sokszorosítható.

A kiadásért felel a kiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Manxhuka Afrodita
Lektor: Gellér Tibor
Tördelés: Soós Zsuzsanna

Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila

VARÁZSLAT JÁR...

Zimankó, a tapasztalt és jóságos téltündér már napok óta gyengélkedett, ezért magához hívta a leányát, Hócsillámot, és így szólt hozzá kedvesen:

– Drága leánykám, unokaöcsém, az ősztündér a napokban búcsúzott el az erdőktől, mezőktől, hegyektől, patakoktól, miután a fákról lesepregette, lerázta a leveleket. Lóti-futi, a széltündér ezeket erdőszerte csinos kis kupacokba fújta, hogy télen otthont nyújtsanak az erdei-mezei aprónépek számára. Kérlek, indulj útra, és szitálj mindenre olyan ragyogó hópelyheket, amilyeneket eddig még nem láttak a környéken!

Hócsillám, a kis hótündér megköszönte édesapja, Zimankó tündér bizalmát, és vidáman repkedett az Aranytölgyes erdő fái között. Hol az egyik, hol a másik tölgy ágairól fürkészte körbe a környéket. De nem csupán céltalanul repkedett, alaposan megfigyelte, hogy az ott élő kisebb-nagyobb állatok és rovarok felkészültek-e már a téli, hideg hónapokra. Örömmel tapasztalta, hogy minden a legnagyobb rendben zajlik. Az erdőlakók igyekeztek meleg kuckót készíteni vagy találni maguknak, ahol elrejtőzhetnek a fagyos, szeles időszakban. Cidri, a fagyötűndér a napokban adott is egy kis ízelítőt a hidegből, hiszen már december első napjaiban jártak.

„Most én következem. Álomszép lesz! Átvarázsolom a mostani fakó szürkeséget, olyan lesz minden, mint egy sziporkázó, titokzatos, hófehér mesevilág. Erre is, arra is, körös-körül, amerre csak a szem ellát” – képzelte el Hócsillám lelkendezve, majd pördült egyet a levegőben, miközben kis köröket írt le a varázspálcájával. Boldogan és izgatottan repkedett az erdő felett, majd szállt, hogy megpihenjen az egyik terebélyes kocsányos tölgy ágán.

„Pihenek egy kicsit, mielőtt hozzálatok a hófelhők ideterelgetéséhez, a hócsipkék horgolásához, a hópaplanok szövéséhez” – gondolta, és rövid időre álomba is szenderült.

„Csodálatos álmom volt – örvendezett az ébredését követően, miközben mosolyogva nyújtózott egy nagyot. – Megálmodtam minden egyes részletet: még a tavalyinál is sokkal ragyogóbb hókristályos mesevilágot varázsolok!” – és már repült is fel, hogy hófelhőket csalogasson az erdő fölé.

– Jaj, de hol van a varázspálcám? – kiáltott fel, ám hiába kereste pihenőhelyén, a tölgy vaskos ágán, a fák alatt, a bokrok ágai közt, nem lelte sehol sem.

– Hogy is lehettem ilyen ügyetlen, hogy elveszítettem, hiszen anélkül nem tudok varázsolni! Milyen lenne a tél csillámló hópelyhek nélkül?... – sírdogált keservesen, miközben visszaült a Szederinda ösvény végében álló vaskos kocsanys tölgy ágára.

– Mi történt, tündérke, miért keseregsz? – kérdezte az üregi nyúl, akinek éppen arra vezetett az útja, és meghallotta Hócsillám sírdogálását.

– Ennél szomorúbb dolog soha életemben nem esett meg velem! Elveszítettem a varázspálcámat, amellyel annyi csodát tudnék varázsolni... – kesergett a kis tündér.

– Nem szívesen mondok ilyet, de könnyen lehet, hogy Móki a csínytevő. Tegnap engem is ő tréfált meg – mondta suttogva a nyulacska. Hócsillámnak bizony hegyeznie kellett a fülét, hogy meghallja.

– Hallod, Móki?! – rikkantott fel a nyuszika a mókus odúja felé. – Mondd csak, nem te rejtetted el Hócsillám varázspálcáját?

Móki meglepetten dugta ki fejét az odújából:

- Jaj, nyuszika, hogyan is feltételezhetsz rólam ilyesmit?

- Csupán amiatt, mert gyakorta találsz rá lehetőséget, hogy megviccelj bennünket... Ugye, nem véletlenül neveztek el Mókinak?

- Naná, hogy szeretek viccelődni, hiszen az olyan mókás! - kacagott fel a mókuska. - De tudjátok, hogy gonosz tréfát soha nem űznék senkivel. Szaladj csak fel a fára, nyuszika, nézd meg az odúmat! Biztos, hogy semmi varázspálcá-féleséget sem találsz benne - intett Móki hamiskás mosollyal a nyuszinak.

- Most inkább nem mennék, megfájdult a bokám az egyik árok átugrása-kor... - szabadkozott a nyuszika.

- Hihhihi! - vihogott Grafit, a farkas, aki már messziről kiszagolta, hogy valami érdekes dolog történt. - Persze, az egyik árok átugrásánál, ugye? Miért nem mondod egyszerűen csak azt, hogy nem tudsz fára mászni?! Ugye, hogy nem véletlenül hívnak Füllencsnek? De igazán megnézhetnénk a te üregedben is - ki tudja, hátha te rejtegeted azt a varázsmicsodát!

- Az nem varázsmicsoda, hanem varázspálcá, és szégyelld magad, hogy gyanúsítasz! Tudd meg, az én nemzetségem soha nem csent el senkitől semmit sem!

- Lehet, hogy rossz helyen tapogatózunk - szólt közbe Szurka, a süni, aki a többi odaérkező erdőlakóval együtt fültanúja volt a beszélgetésnek. - Sunyóka, a róka ott lapít a cerszömörcebokor alatt. Lehet, hogy ő csente el... Nézzétek, még a szeme se áll jól!

- Miért foglalkozik mindig mindenki a szememmel? - értetlenkedett sértődötten a róka.

- Azért, mert olyan sunyi a tekinteted - vetette oda Mancsi, a mosómedve.

- Hiszen még a nevedet is azért kaptad, Sunyóka!

- Te meg tisztaságmániás vagy! - vágott vissza a róka. - Állandóan a patakra jársz, és mosod, mosod, mosod a mancsaidat. Az is lehet, hogy te rejtetted el Hócsillám varázspálcáját valahol a patak partján.

- Csitt, csitt, csitt! Eszembe sem jutna bárkit is azzal gyanúsítani, hogy elcsente a varázspálcámat - csitítgatta őket Hócsillám. - Én voltam a figyelmetlen; biztosan leejtettem vagy ottfelvettem valahol...

- Én is azt javaslom, hogy hagyjátok abba! Semmi értelme az ilyen viselkedésnek, ennek csak sértődés és harag lenne a vége! - toppantott egyet vad-disznó Vendel.

Hirtelen csend lett. Mindenki megszeppenve állt a tölgyfa mellett, és szíve mélyén érezte, hogy Vendelnek bizony igaza van. Semmi értelme annak, hogy rosszat mondjanak egymásra.

- Nekem lenne egy javaslatom - törte meg a csendet őz Öcsi szelíd, szerény hangja. - Véget vethetnénk a gyanúsítgatásnak azzal, hogy bekukkantunk mindenkinek a vackába, kuckójába, odújába vagy amilyen búvóhelye, alvóhelye éppen van...

Miután a jelenlévők egybehangzóan megszavazták, Hócsillám is belenyugodott a többség döntésébe. Így hát elindultak és bekandikáltak a nyúlüregbe, belestek a rókalyukba, bekukucskáltak sün Samu falevelekből készített téli szállására, körülnéztek a bokrok alján, ahol őz Öcsi, vaddisznó Vendel és a családja szokta álomra hajtani a fejét, végül átkutatták a patakpartot is. Móki odújához pedig a kis tündérlány reppent fel, és megállapította, hogy bármekkora mókamester is a mókus, nem az ő csínytette áll a varázspálca rejtélyes eltűnése mögött. Ezután Hócsillám a tölgy fölé reppent, ott tanács­talanul nézelődött körbe-körbe a magasból, majd kecses szárnycsapásokkal ismét alászállt, lekuporodott a tölgyfa mellé, és peregtek, peregtek a szeméből a könnycseppek. Minden állat szíve megesett rajta, és egymást felülmúlva igyekeztek megvigasztalogni:

- Ne pityeregj! - kérlete Móki. - Hozok neked makkot, nagyon finom!

- Én meg kitúrok neked a földből valami ízletes gyökeret. Az ám az igazi ínycsés! - röfögte biztatóan vaddisznó Vendel.

- Én pedig idecipelek neked a falevél vackom aljából egy szép, piros almát! Kicsit ugyan fonnyadt már, de még így is nagyon finom csemege... - mondta lelkesen Szurka, a süni.

- Ül a hátamra, és cikcakkba meg körbe-körbe futom veled az erdőt! Ilyet még úgysem ajánlottam fel senkinek - szólalt meg Őz öcsi is.

- Szívesen kimosom a ruhádat a patakban, ha attól jobban érzed magad - ajánlotta fel kissé bátortalanul Mancsi.

- Köszönöm, köszönöm, nagyon kedvesek vagytok! De hogyan is tudnék megvigasztalódní, hiszen az én feladatomban, hogy odairányítsam a hófelhőket és Lóti-futit, a széltündért, ahol szükség van rájuk. Én pedig hócsipkét horgolnék az erdőre és azon túl is, amerre csak a szem ellát...

- Bizony, bizony, hatalmas gond ez! - cserregte a fejük felett elrepülve Csenőke, a szarka, majd leszállt egy ágra. - A falu felől jövök éppen, ahol már mindenki nagyon várja a havazást. Szinte minden udvarban kikészítettek a szánkót: a gyerekek csúszkálni szeretnének. A felnőttek pedig sóvárgó tekintettel lesik az égboltot, hátha meglátnak egy hófelhőt, de lemondóan legyintenek, hogy ma már megint nem lesz havazás. Pedig kellene a hótakaró az ősszel elvetett búzamazókra is... Meg amiatt is szomorkodnak, hogy ha így megy tovább, milyen lesz az ünnep - hiszen a karácsony is akkor a legszebb, ha havas úton érkezik! - fejezte be mondandóját Csenőke, a szarka, miközben valamennyi szem reá szegeződött. Mindenki helyeslően, ám szomorkásan bólogatott, de az sem került el a fürkésző szempárok figyelmét, hogy a nyakában megcsillant valami érdekes, fémes dolog.

- Mondd csak, Csenőke, mit viselsz a nyakadban? - tudakolta tőle Fül-lencs.

- Ó, ez csak egy izé... egy, egy... hogy is mondjam? Egy, egy valami... egy, egy nyakláncféleség... Ott találtam az egyik faágon, amikor erre meg